

I Spanien er billedet endnu mere forvrænget. Her får landets syv største landbrug 14,5 mio. euro, hvilket svarer til den sum, som 12.700 af landets mindste landbrug må dele imellem sig. Der er derfor overhovedet ingen tvivl om, at den illusion, som man har bygget op fra EU's side, er forkert.

Derfor er der masser af årsager til at reponere. Vi må og skal have toldgrænserne ned, så den omkringliggende verden kan konkurrere med os. Vi må have sat en bremse i de massive støtteordninger, og vi må have en fuldstændig udfasning af eksportstøtten, som ikke bare holder de fattigste landbrugere ude af EU, men oven i købet udkonkurrerer dem på deres egne hjemmemarkeder.

Når alt det så er sagt, når selvransagelsen efter den her debat er overstået, og visionerne sådan står lysende klare for os alle sammen, er det nødvendigt, at vi også stiller krav til omverdenen og ikke bare til os selv. Vi ved, at frihandel er vejen til velstand, og vi er villige til at åbne for denne vej til velstand for andre lande. Men vi må også kræve, at de fattige lande selv laver reformer.

I Afrika er det eksempelvis velkendt, at landene internt bekrieger hinanden med enorme todsatser, som bestemt ikke lader EU noget at høre. Det afrikanske kontinent udgør et stort hjemmemarked for disse lande, og der er ingen vej uden om, at de må skabe friere tøjler for intern handel.

Situationen i Sydamerika, hvor Argentina, Brasilien, Paraguay og Uruguay i en aftale, hvor Chile og Bolivia er associerede medlemmer, har skabt et regionalt frihandelssamarbejde, er et fremragende eksempel på, i hvilken retning verdenshandelen må bevæge sig. Alene målsætningen med det samarbejde, der kaldes Merkosurssamarbejdet, om ved indgangen til næste år at have skabt en fælles toldunion landene imellem er et godt billede på, hvilken retning verdensøkonomien bør bevæge sig i.

Naturligvis må vi kræve, at de reformer, som gennemføres her i Europa, også modsvares af tilsvarende reformer i de lande, vi i dag er i hård konkurrence med. Vi kan ikke have et Brasilien, der kan udkonkurrere dansk kvægproduktion, samtidig med at landet opretholder høje toldskranker, som gør dansk eksport til en umulighed. Og vi må kræve, at USA så vel som Japan og også andre mindre lande, måske som Norge,

også gennemfører forholdsmæssige og parallelle reduktioner i deres støtteordninger.

En situation som i Cancún, hvor ministermødet i 2003 endte uden resultater, må vi ikke risikere. Derfor må vi som et lille, men resultatorienteret og kvalitetsbevidst land balancere mellem de særinteresser, som vil dominere billedet i Hongkong.

På den ene side ved vi, at Frankrig både vil og allerede i dag blokerer for ændringer. På den anden side er det afgørende vigtigt, at Frankrig ikke kommer til at tegne EU i denne sag, men at vi mindre og mere reformivrige og omstillingsparate lande kommer til at tage teten.

På den ene side skal der tages hensyn til, at også europæisk landbrug må omstille sig. Vi ved eksempelvis, at den forestående sukkerreform kan koste arbejdspladser, og det må vi afgjort tage højde for. Men på den anden side kan vi ikke fastholde arbejdspladser i EU ved at bruge 44 pct. af budgettet på at opretholde et produktionsapparat, der ikke er rentabelt. Pengene skal bruges bedre.

På den ene side ved vi, at de hovedløse støtteordninger fra EU er en helt uacceptabel belastning af miljøet, men på den anden side må vi ikke bevæge os ud i et miljøhysterisk anfald, hvor alt landbrug bliver gjort til forurening til skade for miljøet. Dansk landbrug er en hæderkronet og uundværlig del af det danske samfund.

Derfor er det afgørende vigtigt, at der er lande som Danmark, der finder en balancegang imellem disse mange hensyn. Derfor er det vigtigt, at vi ikke, som man har gjort i Frankrig og i andre lande, maler os op i et hjørne og er ufleksible og ikke vil skabe ændringer, som vi alle sammen ved er nødvendige for at skabe en bedre handelssituation, for at skabe en bedre verden for både fattige og mindre fattige lande.

Kl. 15.15

Det var baggrunden for, at Dansk Folkeparti i fredags ikke kunne støtte det i vores optik alt for vage forhandlingsmandat i sukkerreformsagen. Det er den linje, som danner grobund for vores indstilling til, hvad der skal ske i Hongkong. Vi ønsker, at eksportsubsidierne bankes helt i bund, at todsatserne sænkes, og at de interne subsidier over en årrække under international enighed og parallelitet helt afskaffes. Det var linjen for Dansk Folkeparti i fredags, er det her i dag og om en måned i Hongkong.